

MÜDÜR BEY, ARKADAŞLARIMIN SAÇINI KESME

On iki eylül sonrası okullarda sıkı bir disiplin uygulamasına geçildi. Saç sakal ve kıyafet konusunda tavizsiz uygulama başlatıldı. Sıkıyönetimin emri gereği her sabah, âdeta bütün okul askerî birlik gibi beden eğitimi öğretmenlerinin eşliğinde yarım saat spor yapıyor, sonra derslere başlıyordu.

Bir hafta sonu bayrak merasiminde öğrencilere tembih ettik. Pazartesi günü herkesin kurallara uygun saç ve sakal tıraşı olarak gelmeleri gerektiği duyurusunu yaptık. Aksi takdirde Pazartesi sabahı saç ve sakal tıraşı kurallara uygun olmayanları makas ve jiletle karşılayacağımızı söyledik.

Pazartesi günü bayrak törenini yaptık. Nöbetçi müdür yardımcısı ve nöbetçi öğretmenler, öğrencileri sıra ile içeri alıyorlar, saç ve sakal tıraşı uygun olmayanları ayırıyorlardı. İdare olarak biz de saçı uzun olan öğrencinin saçından bir tutam kesiyorduk. Bu arada bazı veliler, hemen sıkıyönetim komutanına şikâyete gidiyorlardı. Komutan da “Anarşiden şikâyet ediyorsunuz, biz de disiplin için tedbirler alıyoruz, yine şikâyet ediyorsunuz.” diye şikâyete gelen velilere yüz vermiyordu. .

O yılın sonunda güzel, güzel olduğu kadar hanım hanımcık, sempatik ve güler yüzlü bir öğrencimiz olan **Fatma YAŞAR**, kanser hastalığına yakalandı. Sınıf arkadaşları, diğer öğrenciler, öğretmenler ve idare olarak biz de çok üzüldük. Tedavisi için okulda kampanya açtık. Ben, hem tedavisi için toplanan parayı teslim etmek hem de kendisini ziyaret etmek amacıyla sınıf arkadaşlarından ve öğretmenlerinden oluşan bir gurupla Barbaros’taki evine gittik. Öğrencimiz bizi görünce çok mutlu oldu. Gözlerinden inci gibi yaşlar dökülmeye başladı. Parayı teslim ettikten sonra yanına oturup onu teselli etmeye ve moral vermeye çalıştıktan sonra ailesinden ve öğrencimiz **Fatma YAŞAR**’dan müsaade isteyip kalktık. Bu sıra öğrencimiz **Fatma YAŞAR**, “Hocam, kulağınıza bir şey söylemek istiyorum.” dedi. Başta ben olmak üzere hep beraber geldiğimiz arkadaşları, öğretmenleri ve ailesi, bir anda şaşırдық. Öğrencimiz **Fatma YAŞAR**’ın son günlerini yaşadığı her halinden belli idi. Saçları dökülmüş, nefes alıp vermesi güçleşmişti. Neyse, odada bulunan herkes dışarı çıktıktan sonra ona doğru eğildim. Yattığı yerden kimsenin duymasını istemez bir halde kulağıma fısıldayarak “Hocam, erkek arkadaşlarının saçlarını kesme, olmaz mı? Arkadaşımın saçını da kesmiştin, o da çok üzüldü.” demesin mi? Âdeta yıkıldım. Ölüm döşeğinde bile kendi üzüntüsünü unutup saçı kesilen arkadaşlarını düşünen bu duygu, ne kadar samimi ve ne kadar anlamlı idi. “Söz veriyorum, **Fatma**. Bundan sonra makası elime almayacağım.” dedim.

Bu olay, beni çok etkiledi. Gerçekten ergenlik çağlarında saçın ne kadar önemli olduğunu sonradan kendi çocuklarımda da gözlemledim. Gerek kız gerek erkek olsun, ergenlik belirtisi saçlara özenle başlıyor. Bir çocuk aynanın karşısına geçmeye başlamışsa artık onda ergenlik belirtileri de başlamış demektir.

Uzatmayayım, özellikle bizim ülkemizdeki okullarda gençler, kılık kıyafet yüzünden çok baskı altına alınıyor. Almanlar, bizim okula geldiklerinde öğrencileri lacivert ceketli, gri pantolonlu ve gömleklili – kravatlı gördüklerinde “Burası askerî okul mu?” diye sormuşlardı. Ülkemizdeki gençler, saç – sakal, kılık – kıyafet yüzünden baskı altına alındıklarından bunun acısını üniversiteye gittiklerinde çıkartmaya çalışıyorlar. İlköğretim ve lise öğrenimi boyunca oluşan bu baskıyı bir şekilde telafi etmeyi düşünüyorlar. Dikkat edin, hiçbir üniversite

öğrencisini sinekkaydı tıraş olmuş, takım elbiseli, kravatlı göremezsiniz. Hatta aynı şeyi oğlumda da gördüm.

Üniversite birinci sınıfa giderken dinlenme tatiline geldiğinde saçlarını hippiler gibi uzattığını gördüğümde kan beynime sıçramıştı; ama hiçbir zaman “Saçını kes!” diye müdahalede bulunmadım. Karşıma aldım, sadece “Saçını uzatmışsın, hayırlı olsun; ama Manisa’da gezerken ‘Kadir Keskin’in oğluyum.’ demeyeceksin!” dedim, tabii karşılık vermedi. Baktım sene sonunda normal tıraşla geldi.

Daha sonra Almanya’daki okulları gördüğümde bizim yaptığımız işlerin ne kadar ilkel olduğunu anladım. Avrupa’daki hiçbir okulda kılık kıyafet zorunluluğu yok. Herkes, istediği kıyafetle okula gelebiliyor. Hiç kimse kimsenin kıyafetiyle uğraşmıyor. Herkes, kafanın içindekilere bakıyor. Bizde ise gençlerin özlemleri baskı altına alındığı gibi bir taraftan da başörtüsü dolayısıyla okuma hakları ellerinden alınıyor. Bir taraftan da “Haydi kızlar okula!” kampanyaları açılıyor. Bence bu durum, ülkemizin eğitimi açısından tam bir paradoks yaşıyor.